

I dag tager vi afsked med min far Børge.

Min far voksede op på landet, men det stod hurtigt klart, at han var mere til bøger end til hakkejern.

Allerede som 11-årig gik han i gang med Kierkegaard og fortsatte resten af livet med at fodre sit sultne intellekt med hele verdenslitteraturen – klassisk som moderne.

Han var lige så hjemmевant i de Græske filosoffer, som han var i Dante og Shakespeare, de store kirkefædre, moderne Engelsk litteratur og uendeligt meget mere.

Dansk lyrik, især Aakjær og Blicher, havde også en stor plads i hans hjerte.

Han kom vidt omkring i sin tankeverden og elskede intet højere end at udøse gavmildt fra sin enorme vidensbank.

Far kunne huske ting han havde læst for 50 år siden og citere frit på både Latin og Oldgræsk, men kunne sjældent huske hvor han havde lagt sine læsebriller.

Han var i sit es når han fik lov til at lære fra sig og gik aldrig af vejen for en god diskussion. Som den lille mands fortæller revsede han ofte det Danske samfund i sine mange avisartikler.

Far var også romantiker. Han efterlader sig en omfattende samling af digte han løbende skrev gennem sit liv – om sin tro og sine forelskelser ... samt en del til servettricer.

Han var livet igennem et søgende menneske. Kun 17 år gammel forlod han hjemstavnen og stak til søs med Det Østasiatiske Kompagni - og mentalt kom nok aldrig rigtig hjem igen.

Han forblev en sømand i hjertet og slog aldrig dybe rødder. Han var nomade i livet og i sine tanker.

Rejsen fra markerne ved Give til Asiens floder formede ham som menneske og hans sømandshistorier blev bedre og bedre med årene. Når han fortalte en morsom anekdote lo han højt eller klukkede, som en uartig skoledreng.

Nogle gange gik bølgerne meget højt og andre gange trak de ham under. Men uanset hvor hård stormen blev, sejlede han videre.

Han var ikke bange for døden og hvilede til det sidste i sin dybe tro.

Nu har søen lagt sig og havet er stille. Far har fundet sin havn og er kommet hjem.